

Arrest

nr. 208 799 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vierde volgend verzoek tot internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met zijn buurman en zijn vrees gedood te worden door de taliban van zijn dorp.

Zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 138 651 van 16 februari 2015 omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers drie volgende verzoeken werden niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt verzoeker een document neer van zijn advocaat aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Khyber Pakhtunkhwa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de geografische afbakening die de commissaris-generaal hanteert niet relevant is daar de veiligheidssituatie van zijn regio van herkomst, op amper 40 km van de Afghaanse grens en op 8 km van het Kurram district (het dodelijkste district voor burgers in FATA), niet gelijk te stellen is met de globale veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Verzoeker brengt hiertoe echter geen objectieve elementen bij. Verzoeker wijst op de afstand van zijn dorp tot FATA en brengt informatie bij waaruit blijkt dat er, zoals ook door de commissaris-generaal erkend wordt, een lokaal conflict gaande is in FATA. Hieruit blijkt echter niet dat de omvang en intensiteit van het geweld dat zich in FATA afspeelt, zich uitbreidt tot verzoekers regio van herkomst, zijnde het dorp Doaba gelegen in het district Hangu. Bovendien blijkt uit het in het administratief dossier gevoegde EASO Country of Origin Information Report aangaande de veiligheidssituatie in Pakistan van augustus 2017 (p. 58-61) dat Hangu in 2016 niet in de top tien van districten met de meeste dodelijke slachtoffers van gewelddadige incidenten in de provincie Khyber Pakhtunkhwa stond en dat het aantal dodelijke slachtoffers in de provincie Khyber Pakhtunkhwa de eerste vier tot vijf maanden van 2017 40 tot 50 procent lager lag dan in dezelfde periode van 2016. Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten bij die aantonen dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Verzoeker haalt een persartikel aan van 13 juni 2017 waarin gemeld wordt dat een bevelhebber van het Haqqani netwerk, gelinkt aan de meest extreme fractie van de taliban, gedood werd door een drone in het district van verzoeker. Deze drone aanval, waarbij enkel een bevelhebber gelinkt aan voormelde extremistische groepering en zijn partner werden gedood, was duidelijk doelgericht van aard en kadert binnen het beschreven geweldpatroon. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker zelf de veiligheidssituatie in zijn regio niet aanhaalde als reden voor zijn vertrek of zijn huidige verzoek tot internationale bescherming.

5. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen

een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2018, verwijst verzoekende partij vooreerst naar de informatie die zij heeft ingediend over het district Hangu, in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Zij licht toe dat er een niet relevante geografische afbakening tussen de provincie Khyber Pakhtunkhwa enerzijds en, anderzijds de Federally Administrated Tribal Areas (FATA) op minder dan 10 km van haar woonplaats en de Afghaanse grens op 40 km. Verzoekende partij wijst erop dat alle rapporten het er over eens zijn dat er in FATA en de Afghaanse grensstreek sprake is van een open combat en asielzoekers die daar vandaan komen subsidiaire bescherming krijgen. Verzoekende partij vervolgt dat dit de regio's zijn waarlangs extremistische groeperingen opereren en binnen komen in Pakistan. De veiligheidssituatie in verzoekende partij haar regio van herkomst is dan ook sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie in FATA en de Afghaanse grensstreek. Zij voegt daar nog aan toe dat haar regio niet zomaar gelijk gesteld kan worden met de rest van de provincie die een gebied beslaat dat 2,5 keer groter is dan België. Verzoekende partij besluit dat, gelet op deze vaststellingen en de algemene informatie die zij heeft toegevoegd aan het administratief dossier, een nieuw onderzoek naar de subsidiaire bescherming zich opdringt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 juni 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Verzoekende partij maakt melding van de veiligheidssituatie in FATA, doch brengt geen concrete noch objectieve elementen bij waaruit blijkt dat de omvang en intensiteit van het geweld dat zich in FATA afspeelt, zich uitbreidt tot de regio van herkomst van verzoekende partij, zijnde het dorp Doaba gelegen in het district Hangu in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Dat de woonplaats van verzoekende partij zich op minder dan 10 kilometer van FATA bevindt en op minder dan 40 kilometer van de Afghaanse grens, doet aan deze beoordeling geen afbreuk.

Bovendien wordt in de beschikking tevens gewezen op de vorige beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad. Verzoekende partij verliest uit het oog dat zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van haar eerste verzoek tot internationale bescherming oordeelden dat er voor verzoekende partij een veilig en redelijk hervestigingsalternatief voorhanden is in één van de grote steden in Pakistan. Er werd vastgesteld dat de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in het door Pakistan gecontroleerde gedeelte van Kasjmir weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen doch na grondige analyse er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Tevens bleek uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er geen elementen voorhanden zijn die verhinderen dat verzoekende partij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot deze gebieden. Voorgaande situatieschets en beoordeling is blijkens het EASO Country of Origin Report van augustus 2017 vervat in het administratief dossier aangaande de veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds actueel.

Wat betreft de redelijkheid van het interne vluchtalternatief voor verzoekende partij, oordeelde de Raad dat zij, naast een ruime talenkennis, werkervaring en ondernemingszin, over voldoende kapitaal beschikte om zich de dure reis naar Europa te veroorloven waardoor kan worden aangenomen dat verzoekende partij in staat is zich buiten haar regio van herkomst in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS